

oogen, ging mevrouw van Haeren door de voorkamer, die echter ledig was zij moest de meisjes spreken en vond haar boven. Meta was boos maar Sophie gaf mama ongelijk.

„Frank was nu eenmaal artiest en artiesten doen alles anders, zelfs trouwen! Hij moest weten, wat hij deed! 't Was zeker een heel mooi meisje en dat ze nu niet precies van adel was, nu ja, dat kon zij niet helpen.”

Maar Meta vond er slechts een ding goed aan, dat hij haar niet wilde presenteerden; zij wilde geen zuster hebben uit een kroeg; de arme jongen was zeker betooverd door de listen van een sirene uit de Jordaan, dat schepsel had 't er op aangelegd hem te vangen, want met al zijn praats was Frank toch nog zoo onnoozel.”

Na dat mevrouw haar leed aan de meisjes had uitgeklaagd, voelde zij behoefte naar Henri te gaan; zij liet een rijtuig komen en reed naar de Keizersgracht, waar zijn kantoor en huis stonden.

Natuurlijk stooft Henri bij het hooren der ongeloofelijke mededeeling op; zijn vrouw kwam er bij en de oude mevrouw van Haeren had een kwaad halfuurtje te doorstaan.

Zij hadden het altijd gezegd, en mama bij tijds gewaarschuwd, maar nu gaf de uitkomst hun gelijk, in plaats van haar jongsten zoon behoorlijk te leiden, liet zij hem geheele vrijheid, nu zag zij waar die vrijheid op uitliep, een meisje uit een kroeg! Maar zij mocht in geen geval haar toestemming geven, neen in geen geval.

„Ach! wat helpt me dat?” zuchtte mevrouw van Haeren „wat helpt me dat? 't Maakt het schandaal nog grooter, dan trouwt hij met een akte van eerbied, ik zal voor het gerecht moeten komen en eindigen met toch maar toe te geven.”

„Dat zou ik wel willen zien! In geen geval toestemmen; laat er van komen, wat wil, dan zijn wij ten minste voor de wereld gerechtvaardigd; en natuurlijk geen cent subsidie.”

„En zijn vaderlijk erfdeel dan. Hij is minderjarig, hij zal 't opvragen.”

„Ja en dat komt me in dezen tijd van malaise slecht te pas, het hem uit te keeren, maar dat hoeft hij niet te weten. Ik zal hem wel spreken!”

„O neen!” riepen beide dames tegelijk uit, „doe dat niet, dat geeft toch niets!”

„En waarom niet? Omdat mama en de meisjes mij een lastige, Droogstoppel scholden, als ik een verstandig woordje tusschen al die artistieke nonsens probeerde te krijgen? 't Wijste wat ik nu doen kan is mijn handen in onschuld te wasschen en te zeggen: 't Gaat mij niet aan, vroeger hadden ze mijn raad niet noodig en nu de uitkomst mij gelijk heeft gegeven, help ik hen niet uit den modder.”

„O Henri wat ben je hard” snikte mevrouw „geef me liever raad, wat moet ik doen?”

„Ik heb u mijn raad gegeven, uw toestemming weigeren.”

„De knecht kwam met den post binnen; Henri wierp een vluchtigen blik